

τρόπον, κάμνω τινά να εξαφανισθῇ ἀπὲς μὲν μου ἔνθ' ἄν.: Ἄνεμούρισε τοὶ να φύγουνε, γιατί ἐπονέσανε μὲ τοὶ φωνές τως τῇ γεφαλῇ μου Α.Κρήτ. Θὰ φύω ν' ἀνεμουριστῶ Κάρπ. (Ἐλυμπ.) Ἄνεμουρίστη (ἐφυνγε τάχιστα) Κῶς Ρόδ. Τῆλ. Ἄνεμουρίσου! (ξεκκουμπίσουν!) Ρόδ. Νὰ ν'εμουριστῆς να φύγης ἀπουδῶ κ' ἐν θέλω να σὲ θωροῦν τὰ μάτια μου! Τῆλ. Ποῦ 'ς τὸν ἄνεμο πῆε, ἐνεμουρίστηκε! Κῶς. Ἄνεμουρίσου να φύγης ἀποπά! Κρήτ. || Φρ. Νὰ σὲ πάρουν οἱ δώδεκα ἄνεμοι καὶ να σ' ἀνεμουρίσουν ἢ να σὲ σηκώσουν καὶ να σ' ἀνεμουρίσουν! (ἀρά) Κάρπ. Νὰ πλαντάσ-ση καὶ ν'εμουρίζεται 'ς τοῦ διαόλου τὴν μάνναν! (ἀρά) Κῶς || Ἄσμ.

Παρασκευῇ τὸ γυαλαλῶ, Σαάτο τὸ φωνιάτζου καὶ Κυριακὴ τὸ νυχάτο ἢ κόρη ν'εμουρίστη (γυαλαλῶ = διαλαλῶν, νυχάτο = λῖαν πρωί) Κάρπ. 3) Μέσ. καταστρέφομαι, ἀποθνήσκω Κάρπ.: Ἄσμ.

Μάννα 'χω γὼ κι ἀπέθανε καὶ κύρι κ' ἐκρεμάσθη κ' εἶχ' ἀδελφὸ γιανίσαρο, 'ς τὰ ξένα ν'εμουρίσθη.

άνεμούρισμα τό, Κρήτ. (Σητ.) ν'εμούρισμα Κῶς Ἐκ τοῦ ρ. ἀνεμουρίζω.

1) Βιαιὰ ἀποπομπή, ἀποδιώξις Κρήτ. (Σητ.): Ἡκαμά δως ἐν' ἀνεμούρισμα ὁποῦ δὲ πιστεύω να ξαναρθοῦνε. Ἀπ' ἀνεμουρίσματα αὐτοὶ δὲ διάνουνε εὐκολα, ἃ δὲ βαστάς καὶ τὴ βέργα μαζί σου. Συνών. ἀνεμουρισματίζα.

2) Ὀλεθρος, καταστροφή Κῶς: Ἀμε 'ς τὸ ν'εμούρισμα! (ἀρά).

άνεμουρισματίζα ἢ, Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνεμούρισμα.

Ἄνεμούρισμα 1, ὁ ἰδ.: Ἡκαμά δως μὰ ἀνεμουρισματίζα ἀπὸν θὰ περάση καιρὸς γὰ να ξαναρθοῦνε.

άνεμοῦσα ἢ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμος καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.-οῦσα.

Πλοῖον ἱστιοφόρον ἀλιευτικόν. Συνών. ἀνεμό-τραττα Α 2.

άνεμοφάντης ὁ, Ἰκαρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναφάντης, εἰς τὸ ὅποιον ἀντὶ τῆς προθ. ἀνὰ ὑπείσθλθεν τὸ οὐς. ἄνεμος.

Ὅπῃ εἰς τὴν στέγην τῆς οἰκίας διὰ τῆς ὁποίας εἰσέρχεται τὸ φῶς: Τὸ χειμῶνα κλείουν τὰ παράθυρα κι ἀφίρουν τὸν ἀνεμοφάντη να μπαίνει τὸ φῶς. Συνών. ἀναφάντης 1, ἀναφορξάς 2, ἀναφωτή, φεγγίτης.

***άνεμοφαντίζω**, ἀνεμοφάδίζω Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀνεμόφαντος.

Κατασπαταλῶ, κατασωτεύω (θὰ ἐσήμαινε τὸ πρῶτον εξαφανίζω): Ἐνεμοφάδισαν τ' ἀλεύρι 'δῶ κ' ἐκεῖ καὶ δὲ θὰ φτάξῃ να κάμωμε τὰ προσφορίδια. Νὰ τὰ φυλάξῃς, να μὴ δ' ἀφήσῃς τῶ γωπελλῶ να τ' ἀνεμοφάδισουνε. Συνών. ἀνεμοσκορπίζω 1 β, ἀνεμοστροβιλίζω 2.

***άνεμοφάντισμα** τό, ἀνεμοφάδισμα Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀνεμοφαντίζω.

Ἀσκοπος δαπάνη, σπατάλη, ἀσωτεία: Ἐπήγανε καὶ τὼς ἐκάμανε ἓνα διαόλου ἀνεμοφάδισμα ἀπὸν δὲν ἐφήκανε δροσά.

άνεμόφαντος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμος καὶ τοῦ ἐπιθ. ἄφαντος.

Ὁ οἶονεῖ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἀναρπαγεῖς, ὁ αἰφνιδίως γενόμενος ἄφαντος.

άνεμοφάρμακον τό, Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φαρμάκι.

Πόνος τοῦ στομάχου ἢ τῆς κοιλίας ἀπὸ κρυολόγημα: Ἐχω ἀνεμοφάρμακον.

άνεμοφλογισμένος ἐπίθ. Ἡπ.

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμος καὶ τοῦ φλογισμένος μετοχ. τοῦ ρ. φλογίζω.

Ὁ φλογισθεῖς, ὁ βλαβεῖς ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, ἐπὶ φυτῶν: Βρὲ ἀνεμοφλογισμένε! (ἀρά).

άνεμοφορῶ Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀνεμοφόρος.

Ἀπροσ. φουσᾶ ἄνεμος: Εὐτοῦ ποῦ κάθεσαι ἀνεμοφοράει καὶ θὰ κρυολογήσῃς.

άνεμοφουσκωμένος ἐπίθ. ΣΠασαγιάνν. Ἀντίλ. 40

Ἐκ τοῦ οὐς. ἄνεμος καὶ τοῦ φουσκωμένος μετοχ. τοῦ ρ. φουσκώνω.

Ὁ ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐγκολπούμενος: Ποίημ.

Οἱ πέπλοι του ἀνεμίζονται ἀνεμοφουσκωμένοι.

άνεμόφτερος ἐπίθ. ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,125 ΓΔροσίν. Θὰ βραδυάζ. 122

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φτερό.

Ὁ ἔχων φτερά γοργοκίνητα, ὁ ταχέως ἱπτάμενος: Ἀνεμόφτερα γεράνια ΓΔροσίν. ἔνθ' ἄν. Τὰ πόδια του τ' ἀνεμόφτερα δὲν ἐπατοῦσαν ὁλότελα γῇ κ' ἐλαμποκοποῦσαν καὶ τὰ τέσσερ' ἀσημοπέταλά του ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν.

άνεμοφύλλι τό, Ζάκ. Πελοπν. (Μεσσ. Τριφυλ.) — Λεξ. Ἡπίτ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φύλλο.

Τὸ φυτὸν θηλυγόνον ἢ κυνοκράμβη (thelygonum cynocrambe) τῆς τάξεως τῶν κυνοκράμβωδων ἢ θηλυγονωδων (cynocrambaceae ἢ thelygonaceae). Συνών. ξυγγάκι, ξυγγόχοροτο.

άνεμοφύσημα τό, ΚΠαλαμ. Βωμ. 2 — Λεξ. Κομ. Μπριγκ. Βλαστ. ἀνεμοφύσμα Θράκ. (Ἀδριανούπ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φύσημα.

Φύσημα, πνοὴ ἀνέμου ἔνθ' ἄν.: Ποίημ.

Ἀνεμοφύσημα κατεβαστὸ ἀπὸ κορφοβούνια ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

άνεμοφωλᾶ ἢ, Αἰγιν. Ἀνδρ. κ. ἄ. — Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φωλᾶ.

Τὸ φυτὸν βαλλωτὴ ἢ κρατηροφόρος (ballota acetabulosa) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae). Συνών. ἀγκαραθᾶ 1.

άνεμοφώλιδον τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀνεμοφώλιν.

Ἐξόγκωμα εἰς μέρος τι τοῦ σώματος. Συνών. ἀνεμοφώλιν 2.

άνεμοφώλιν τό, Πόντ. (Κερασ.) ἀνεμοφώλιν Πόντ. (Ὁφ.) ἀνεμοφώλιν Πόντ. (Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀνεμοφίλιν Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ φωλᾶ.

1) Οἶονεῖ φωλεὰ τοῦ ἀνέμου, ἥτοι ρευματισμὸς εἰς μέρος τι τοῦ σώματος ἔνθ' ἄν.: Ἀνεμοφώλιν ἔχω 'ς σὴν ἄφουξά μ' (εἰς τὸ ἰσχίον μου) Χαλδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἄνεμος 3. 2) Ἐξόγκωμα δερματικὸν Πόντ. (Ὁφ. Τραπ.): Τὸ δέρι μ' εἶδ' ἀνεμοφώλιν Ὁφ. Συνών. ἀνεμοφώλιδον.

άνεμοχαλάζιν τό, Κύπρ. ἀνεμοχάλαζον Κύπρ. ἀνεμοχάλαζο Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐς. ἄνεμος καὶ χαλάζι.

Ἀνεμος μετὰ χαλάζης ἔνθ' ἄν.: Σπίτκια ἀν-νοιχτὰ 'ς τ' ἀνεμοχάλαζα Κύπρ. Οἱ πέτρες - οἱ σφαῖρες π-πέφτουν

